

Hemelen

Jullie zijn weer lekker bezig daar beneden. Krokussen, lelietjes van dalen... Jammer dat we het niet kunnen ruiken.

Hier is het altijd zacht weer. Geen seizoenen. Saai is het niet omdat er elke dag weer nieuwen bij komen. Met hun verhalen. Hoe ze het gedaan hebben daar beneden. Hoe ze van hun vrouwen hielden, hun mannen bewonderden of juist niet. Of ze vertellen over hun kinderen. Veel verhalen lijken op elkaar, maar soms springt er een uit en dan kunnen we daar de hele dag met elkaar over bomen. Je stelt je vast voor dat we in een rondje samenzitten, voorovergebogen, articulerend met onze handen om woorden te benadrukken. Maar dat is niet zo. We zijn er niet. We verschijnen. Waar wij zijn is alleen mist, een dikke wattige deken, waarin we elkaar niet zien maar horen. Een wolk gevuld met klank, de klank van onze stemmen. Slapen doen we nooit en toch zijn we niet moe. We praten met elkaar over wat we zien, want ook al zien we elkaar niet, jullie zien we wel. Jullie vreugde en verdriet kunnen we bekijken, zoals we vroeger voor onze eigen televisie zaten. En als we het herkennen, raakt het ons. We geven commentaar, alsof jullie ons kunnen horen, maar dat is niet zo. Misschien dat een enkele ziel ons hoort, schepsel bedoel ik natuurlijk. Een schepsel met bovennatuurlijke gaven, zo gevoelig, dat hij of zij de zielen kan horen en voelen; de zielen zonder rust. Maar dat is niet de bedoeling.

Hoor:

“Nee, nee, nee...” Vlammetjes lichten op, alsof er in een kerstboom honderden rode lichtjes aanflitsen. Een teken dat ‘de anderen’ het met me eens zijn dat jullie je eigen leven moeten kunnen leiden, niet dat van een ander, vroeger schepsel zonder zielerust.

“Ja, ja, ja...zo is het.” Groene lichtjes nu. Dat is het enige dat we hier in de mistige wattendeken zien:

Ja- en nee-lichtjes, groen en rood.

Er is weer een ziel gearriveerd. We hebben hem zonet nog beneden gezien, dansend met zijn kinderen tot op de laatste minuut. Dat vonden we wel vreemd. Het maakte ons nieuwsgierig. De meesten liggen de laatste uren op apegapen.

“Hé”, roept iemand van ons, “waarom ben je hier? Je zag er nog zo fit uit. Van de trap gevallen, of zo, toen we net even niet keken?”

Dat gebeurt ook, dat we niet opletten, of dat er net zo’n dikke sliert watten wat lager gaat hangen, waardoor wij jullie even niet meer kunnen zien.

Ik stel me zo voor dat de nieuwe bij het horen van die stem van een van ons verbaasd om zich heen kijkt. Ik had dat ook want het is even wennen hier. Dat niet zien en alleen maar horen is raar, beetje eng ook. Maar door dat zachte weer hierboven verzoenen wij ons snel met ons lot. Tenminste ik deed dat.

“Wie roept mij?” Het is de nieuwe. Je kan het horen aan de stem, die is nog vol, alsof hij een hele kamer vol mensen vullen moet. Dat hoeft hier niet. Heb je wel eens in een besneeuwd landschap gelopen? Hoe je stem dan klinkt, helder, ook al praat je zacht. Zo is het hier ook, misschien omdat de stilte overheerst en er nooit stemmen door elkaar klinken. Alsof er een plaatjesdraaier achter de hemelse knoppen zit, die bepaalt wie er gehoord mag worden.

“Niemand!” roep ik. “Zit je goed?”

“Oké. Ik leun met mijn rug ergens tegenaan. “ De nieuwe stem wordt al zachter.

“En waar zit je dan op?” Ik weet het wel, ik hoor de klank van het metaal. Gewoon even testen.

“Tja, zou een trap kunnen zijn. ”
“Heel goed. Dat is de trap naar boven. Je bent er nog niet helemaal.”
“De trap gaat naar beneden.”
“Zo...Je zit dus al op de bovenste tree. Dat is vlot. De meesten doen daar langer over.”
“Waar ben ik eigenlijk?”
“Je bent een ziel nu. Welkom.”
“Een ziel... Spreek ik met de opperziel?”
“Nee, we zijn allemaal gelijk. Wij zijn één stem.”
“Saai, zeg.”
“Ah, een liefhebber van conflict. Kijk maar even naar beneden. Wat zie je?”
“Een kermis in de hel?”
“Je hoeft niet zo hard te praten. We horen je wel.”
“Zeg...! Waarom zou ik praten tegen een wolk. Ik lijk wel gek. Je ziet hier geen hand voor ogen.”
“HOOEIII”
“Wat was dat?”
“HOEIII”
“Wat gebeurt daar beneden? Een gekrioel van jewelste, wolken van stof, water overal. Vergaat de wereld? Hé, zielen in de wolken, zien jullie dat?”
“Niks bijzonders, toch. Dagelijks nieuws. Vertel eens, wat was dat nou met dat dansen?”
“Oh dat. De powersong. We vierden nog even het leven.”
“Waarom lag je niet in je bed?”
“Ik koos ervoor om eerder de pijp uit te gaan,”
“Je meent het!”
“Ik neem toch aan dat dat taboe hier niet meer bestaat!”
“Ieder zijn tijd.”
“Zitten hier allemaal kleine godjes, of zo! Daar heb ik helemaal niks mee, hoor.”
“Iets moet je toch wel geloofd hebben?”
“Zwarte gaten. Dat interesseert mij.”
“Ha, ha, ha, ha, ha!!! Kijk maar uit. Als je te hoog springt, verdwijnt je erin.”
“Zeg, als het hier meteen zo'n burgerlijk zootje wordt, ben ik zo weer vertrokken.”
“Ha, ha, ha, ha. Wacht nou maar gewoon tot je aan de beurt bent.”
“Aan de beurt! Waarvoor?”
“Wij verdwijnen hier als het onze tijd is.”

Het is moeilijk uit te leggen. Eigenlijk ondoenlijk. Sommige nieuwen zijn nog zo strijdbaar. Die kunnen niet gewoon 'zijn'. Zeker die vlak voor het voorjaar gaan. Misschien zijn ze bang dat, als ze nog even wachten, al die bomen weer uit gaan botten, de kuikens opspringen, het prille groen tevoorschijn schiet en dat dan achter je laten. Dat is ook een heerlijk gezicht! Maar daar kun je ook hier nog van genieten. Dat weet je niet van tevoren natuurlijk. Dat is een soort bonus, ook al gaat dat weer voorbij. Alles gaat voorbij. Zwarte gaten, de hoop van de levenden... “